

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 109. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593016224/facsimile.pdf> (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

To Yttringer husker jeg dog fra denne livlige Samtale, der ved Omgivelserne stadig fik nyt Stof eller ny Anledning til at følge den engang angivne Vei. Paa *Boulevard des Italiens* var en Udstilling af Malerier, som vi Begge havde seet, og hvor bl. A. fandtes Ary Scheffers berømte Billede af Paolo og Francesca da Rimini, der svæve forbi Dante og Virgil, med Underskrift: *Amor noi condusse ad una morte.*

«I en saadan Kjærlighed,» sagde *de* Potter, «selv om den var dødbringende, vilde der være en Frelse fra Meget . . . sig mig – thi det tør man dog spørge hinanden om: Har De nogensinde været forelsket, i Sandhed og Ærlighed forelsket, eller er De det? Thi De synes mig at være lykkelig.»

«Nei,» svarede jeg, «men i min tidligste Ungdom, havde jeg en Følelse, der lader mig forstaae, at Francesca og Paolo flyve sammen efter Døden . . .»

«Jeg ogsaa, jeg ogsaa!» raabte *de* Potter; «det synes, at vi lære Kjærlighed ligesom Biblen i vor Barndom; men senere →»

«Kunne vi komme tilbage til begge igjen. Jeg har Haabet.»

«Det er det, jeg føler; De er lykkelig . . . Har De,» vedblev han, idet vi gik forbi *Rue Lepelletier*, hvor den store Opera er, «nogensinde hørt Jenny Lind?»

Jeg bejaede det.

«Den Dame,» sagde han, «skylder jeg Meget, især naar hun sang sine svenske Folkesange. Der var i disse Viser et Haab, et romantisk Haab, og medens hun sang, levede Haabet i Tilhørerens Hjerter. Det er Forskjellen, synes mig, mellem Sydens og Nørdens Musik. Italieneren synger som en Fugl, det er den naturlige, sandselige Verden, der lyder til os; i Nordboens Sang er der en Sjæl, jeg kunde næsten sige: en Sjæl i Vaande.»

Saadan vedblev vi at samtale og spadsere indtil Spisetid, og da vi befandt os udenfor Vachette og vare sultne, gik vi derind og fortsatte ved et Maaltid, der i Forhold til den Maade, hvorpaa vi Begge ellers levede, var tarveligt, men dog mere behageligt end de sædvanlige. Kl. 6 1/2 besluttede vi at gaae i *Théâtre français* og havde endda Tid til forinden at spadsere lidt i *Palais Royal's* Have, drikke Kaffe og ryge en Cigar.

«Det er jo aldeles, som jeg havde drømt mig, at man kunde leve i Paris,» sagde *de* Potter naivt, idet han saaledes mærkede sig stegen ned